

USTAWA

z dnia 2010 roku

o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych

**Rozdział I
Przepisy ogólne**

Art. 1. 1. Ustawa określa:

- 1) warunki bezpieczeństwa osób przebywających na obszarach wodnych, w tym uprawiających formy kultury fizycznej;
- 2) obowiązki osób fizycznych i prawnych związane z zachowaniem bezpieczeństwa osób o których mowa w pkt 1.
- 2.** Bezpieczeństwo osób przebywających na obszarach wodnych, w tym na wodach morskich przybrzeżnych, kąpieliskach, pływalniach, w parkach wodnych oraz na innych obiektach realizujących wodne formy kultury fizycznej przeznaczonych do kąpieli i pływania oraz uprawiania sportów wodnych, turystyki i wędkarstwa, polega na spełnieniu określonych wymogów bezpieczeństwa przez organy administracji rządowej i samorządu terytorialnego, dyrekcję parków narodowych, a także osoby fizyczne i prawne, prowadzące działalność w zakresie kultury fizycznej i turystyki.
- 3.** Przepisów ustawy nie stosuje się do nieodpłatnych przedsięwzięć w zakresie kultury fizycznej i turystyki, organizowanych na terenach zamkniętych będących w trwałym zarządzie jednostek organizacyjnych podległych, podporządkowanych lub nadzorowanych przez: Ministra Obrony Narodowej, Ministra Sprawiedliwości oraz ministrów właściwych: do spraw wewnętrznych, do spraw oświaty i wychowania, do spraw szkolnictwa wyższego oraz do spraw kultury fizycznej i sportu, jeżeli jednostki te są organizatorami przedsięwzięcia w rozumieniu niniejszej ustawy.
- 4.** Uprawianie sportów motorowodnych, żeglarstwa, płetwonurkowania oraz innych sportów związanych z współzawodnictwem i rekreacją ruchową, uregulowane jest odrębnymi przepisami.
- 5.** Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, Ministrem Obrony Narodowej, ministrem właściwym do spraw zdrowia oraz ministrem właściwym do spraw kultury fizycznej i sportu określa, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki bezpieczeństwa osób uprawiających formy kultury fizycznej na obszarach wodnych i terenach przyległych.

Art. 2. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) obszar wodny – teren określony jako wody w rozumieniu ustawy z dnia 18 lipca 2001 roku. Prawo wodne (Dz. U. z 2001 r., nr 115, poz. 1229, z póź. zm.) oraz tereny określone jako wody morskie przybrzeżne wewnętrzne w rozumieniu ustawy z dnia 21 marca 1991 roku o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej (Dz. U. 2003 r. nr 153, poz. 1502, z póź. zm.);
- 2) kąpielisko – wydzielony obszar wodny przystosowany do uprawiania formy kultury fizycznej i rekreacji, z wyznaczonymi i oznakowanymi strefami do pływania i kąpania się;
- 3) pływalnia – obiekt kryty lub odkryty z wodą przepływową przeznaczony do pływania lub kąpieli, posiadający:
 - a) co najmniej jeden sztuczny zbiornik wodny, z trwałym brzegiem i dnem,

- b) urządzenia i zaplecze sanitarne, szatnie i natryski;
- 4) park wodny – obiekt kryty lub odkryty z wodą przepływową przeznaczony do pływania lub kąpieli, posiadający:
 - a) więcej niż jeden sztuczny zbiornik wodny, z trwałym brzegiem i dnem,
 - b) urządzenia i zaplecze sanitarne, szatnie i natryski,
 - c) urządzenia wodne do uprawiania rekreacji;
- 5) inny obiekt realizujący wodne formy kultury fizycznej – ośrodek rehabilitacyjny i wypoczynkowy posiadający niecki basenowe;
- 6) Wodne Ochotnicze Pogotowie Ratunkowe, zwane dalej „WOPR”, – specjalistyczne stowarzyszenie ratowników wodnych o zasięgu ogólnokrajowym;
- 7) Mazurska Służba Ratownicza zwana dalej „MSR” – specjalistyczne stowarzyszenie ratownictwa wodnego o zasięgu regionalnym.

Rozdział II

Warunki bezpieczeństwa na obszarach wodnych

Art. 3. 1. Organizowanie pomocy oraz ratowanie osób, które uległy wypadkowi lub są narażone na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia na wodach, należy w szczególności do WOPR i MSR w zakresie określonym w statutach tych organizacji oraz w zakresie innych aktów regulujących współdziałanie organizacji z innymi podmiotami ustawowo powołanymi od niesienia pomocy.

2. WOPR organizuje oraz prowadzi szkolenia, określa uprawnienia i nadaje stopnie ratownikom wodnym.

3. Inne niż WOPR i MSR pozarządowe organizacje ratowników wodnych mogą prowadzić działalność w zakresie ratownictwa wodnego, po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

Art. 4. Osoby fizyczne przebywające na obszarach wodnych uprawiają turystykę i rekreację ruchową wodną na własne ryzyko i na własną odpowiedzialność, a za osoby niepełnoletnie i skutki ich zachowań odpowiedzialność ponoszą ich prawni opiekunowie.

Art. 5. Koordynacja realizacji zadań z zakresu ratownictwa wodnego i optymalne wykorzystanie dostępnych sił i środków należy do właściwego miejscowo wojewody, jako terenowego organu administracji rządowej w województwie i zwierzchnika zespolonej administracji rządowej na terenie województwa.

Art. 6. 1. Organy administracji publicznej są zobowiązane do wspierania działalności zmierzającej do zapewnienia bezpieczeństwa osobom przebywającym na obszarach wodnych.

2. Wspieranie działalności, o której mowa w ust. 1, polega w szczególności na dotacjach celowych lub podmiotowych przeznaczonych na:

- 1) edukację ratowników wodnych;
- 2) zapewnienie gotowości jednostek WOPR oraz utrzymanie baz ratowniczych;
- 3) zakup, remonty i eksploatację sprzętu oraz nieruchomości;
- 4) finansowanie lub dofinansowanie kosztów akcji ratowniczych na obszarach wodnych;
- 5) finansowanie lub dofinansowanie kosztów realizacji inwestycji i zakupów inwestycyjnych służących poprawie bezpieczeństwa na obszarach wodnych;
- 6) profilaktykę w zakresie bezpieczeństwa na obszarach wodnych.

3. Dotacje, o których mowa w ust. 2, w tym przyznawane z części budżetu państwa, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych i wojewoda mogą być udzielane z pominięciem otwartego konkursu ofert.

4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych corocznie ogłasza zasady postępowania w sprawach dotyczących udzielania dotacji centralnych, o których mowa w ust. 2. Przepisy art. 14-18 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2003 r. Nr 96, poz. 873 r. z póź. zm.¹) stosuje się odpowiednio.

5. Działalność, o której mowa w ust. 1, może być wspierana w szczególności środkami z budżetu jednostek samorządu terytorialnego, organizacji lub instytucji, realizujących zadania służące zapewnieniu warunków bezpieczeństwa na obszarach wodnych.

Rozdział III

Odpowiedzialność za bezpieczeństwo na obszarach wodnych

Art. 7. Marszałek województwa, a na terenie parku narodowego dyrektor parku, odpowiada za wyznaczenie i oznakowanie szlaków i dróg wodnych (niezeglownych) oraz umieszczanie i konserwację znaków.

Art. 8. Wyznaczenie w terenie i oznakowanie wodnych szlaków turystycznych oraz umieszczenie i konserwację znaków należy do obowiązków jednostek samorządu terytorialnego, a na terenie parku narodowego dyrektor parku.

Art. 9. Starosta właściwy dla danego terenu zapewnia włączenie jednostek WOPR i MSR oraz innych pozarządowych organizacji, spełniających warunek określony w art. 3 ust. 3, do powiatowego systemu reagowania kryzysowego.

Art. 10. Zapewnienie bezpieczeństwa i określenie zasad użytkowania obszarów wodnych służących uprawianiu turystyki, rekreacji ruchowej i sportowej na obszarach wodnych, należy do zadań organów samorządu terytorialnego szczebla gminnego, a na terenie parku narodowego do dyrektora parku.

Art. 11. 1. Normy zatrudnienia ratowników oraz zintegrowany system bezpieczeństwa obiektu określa w formie ekspertyzy WOPR na zlecenie właściciela lub zarządcy kąpieliska, pływalni, parku wodnego lub innego obiektu realizującego wodne formy kultury fizycznej.

2. Właściciel lub zarządca, o którym mowa w ust. 1, zapewnia właściwą obsadę ratowników wodnych, określoną w ekspertyzie i określa regulamin bezpieczeństwa obiektu realizującego wodne formy kultury fizycznej.

Art. 12. 1. Osoby fizyczne przebywające na obszarach wodnych są zobowiązane w szczególności do:

1) przestrzegania zasad bezpieczeństwa na wodach, obiektach i urządzeniach wodnych;
2) przestrzegania znaków nawigacyjnych, zakazu, ostrzegawczych i informacyjnych;
3) informowania WOPR oraz służb ustawowo powołanych do niesienia pomocy, a także zarządcy kąpieliska, pływalni, wodnego parku lub innego obiektu realizującego wodne formy kultury fizycznej a także urządzenia wodnego o zaistniałych wypadkach oraz innych zdarzeniach mogących mieć wpływ na bezpieczeństwo osób.

2. Niedozwolone jest korzystanie z kąpieliska, pływalni, parku wodnego lub innego obiektu realizującego wodne formy kultury fizycznej a także z urządzeń przeznaczonych do uprawiania turystyki, rekreacji ruchowej i sportu na obszarach wodnych:

1) w stanie po użyciu alkoholu lub w stanie nietrzeźwości, o których to stanach mowa w art. 46 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości

¹ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 64, poz. 593, Nr 116, poz. 1203 i Nr 210, poz. 2135, z 2005 r. Nr 155, poz. 1298, Nr 169, poz. 1420, Nr 175, poz. 1462, Nr 249, poz. 2104 oraz z 2006 r. Nr 94, poz. 651.

- i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2007 r. Nr 70, poz. 473, Nr 115, poz. 793 i Nr 176, poz. 1238);
- 2) pod wpływem środków odurzających, o których mowa w art. 4 pkt 26 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179, poz. 1485, z późn. zm.²).

Rozdział IV

Przepisy końcowe

- Art. 13.** Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:
- 1) warunki bezpieczeństwa osób pływających, kąpiących się oraz uprawiających sporty i rekreację na obszarach wodnych;
 - 2) zasady użytkowania, wyznaczania i oznakowania terenów służących do uprawiania turystyki, rekreacji ruchowej i sportu na obszarach wodnych;
 - 3) rodzaje stosowanych znaków, ich znaczenie i zakres obowiązywania.

Art. 14. Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej, we współpracy z jednostkami terenowymi WOPR, opracowuje komunikaty o zagrożeniu na obszarach wodnych.

Art. 15. Ustawa wchodzi w życie po upływie ____ miesięcy od dnia ogłoszenia.

² Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 66, poz. 469, Nr 120, poz. 826, oraz z 2007 r. Nr 7, poz. 47 i Nr 82, poz. 558.

UZASADNIENIE

W związku ze stale wzrastającym zainteresowaniem turystów aktywnym wypoczynkiem nad wodami oraz rosnącym zainteresowaniem inwestorów rozwojem infrastruktury rekreacyjnej, niezbędne jest podjęcie działań mających na celu maksymalne zapewnienie warunków bezpieczeństwa osób pływających, kąpiących się i uprawiających sporty wodne. To państwo powinno również zapewnić system informacyjny ostrzegający przed zagrożeniami nad wodą poprzez określenie systemu oznaczeń, zasad korzystania z obszarów wodnych.

Dotychczasowe uregulowania prawne w zakresie bezpieczeństwa nad wodami nie uwzględniają różnic związanych ze specyfiką obszarów wodnych oraz pomijają konieczność uregulowania kwestii dotyczących określenia podmiotów odpowiedzialnych za zapewnienie warunków bezpieczeństwa osób pływających, kąpiących się i uprawiających sporty wodne.

Ustawa ma na celu określenie warunków bezpieczeństwa osób pływających, kąpiących się, uprawiających sporty i rekreację na wodach oraz obowiązki osób prawnych i fizycznych, a także jednostek organizacyjnych nie posiadających osobowości prawnej prowadzących nad wodą działalność w zakresie kultury fizycznej lub korzystających z obszarów wodnych, obiektów i urządzeń nad wodami.

Ustawa wskazuje podmioty odpowiedzialne za zapewnienie warunków bezpieczeństwa i przypisuje odpowiedzialność władzom lokalnym i dyrekcjom parków narodowych, odpowiednio do posiadanych już kompetencji, uznając, że są to podmioty, które najlepiej znają specyfikę danego terenu.

Ustawa wprowadza szereg koniecznych uregulowań wskazujących między innymi na podmioty odpowiedzialne za zapewnienie stałej wodnej służby ratowniczej i określeni regulaminu bezpieczeństwa dla danego kąpieliska, pływalni i parku wodnego. Ponadto ustawa wskazuje nie tylko na odpowiedzialność za bezpieczeństwo spoczywającą na podmiotach prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie rekreacji nad wodami, ale także na osobach fizycznych pływającym, kąpiącym się i uprawiającym sporty wodne. W ten sposób dookreślono zasadę, że osoby fizyczne korzystają z obszarów wodnych, obiektów

i urządzeń nad wodami na własne ryzyko i własną odpowiedzialność. Przepisy ustawy wskazują wyraźnie, że korzystanie z obszarów wodnych, a w szczególności kąpielisk, pływalni, parków wodnych oraz terenów przyległych, przeznaczonych do kąpeli, pływania oraz uprawiania turystyki wodnej, rekreacji ruchowej i sportu na wodach, w stanie po użyciu alkoholu lub w stanie nietrzeźwości, o których mowa w art. 46 ust. 2 ustawy z dnia

26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi), albo pod wpływem środków odurzających, o których mowa w art. 4 pkt 26 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, jest niedozwolone.

Regulacja nie jest objęta prawem Unii Europejskiej.

Ocena skutków wprowadzenia ustawy

1. Zakres podmiotowy ustawy.

Ustawa dotyczy osób pływających, kąpiących się i uprawiających sporty wodne, a także osób prawnych i fizycznych oraz jednostek organizacyjnych nie posiadających osobowości prawnej prowadzących nad wodą działalność w zakresie kultury fizycznej i turystyki. Ustawa będzie miała wpływ na funkcjonowanie Wodnego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego, Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej (IMGW), organów jednostek samorządu terytorialnego, administracji parków narodowych i krajobrazowych, urzędów morskich oraz urzędów żeglugi śródlądowej.

2. Wpływ przepisów ustawy na dochody i wydatki budżetu państwa i sektora publicznego. Szacuje się, że wejście w życie ustawy spowoduje dodatkowe wydatki z budżetu państwa głównie w zakresie realizacji przez IMGW nowych zadań.

3. Wpływ regulacji ustawowych na rynek pracy.

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje skutków związanych z rynkiem pracy.

4. Wpływ ustawy na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Wejście w życie ustawy nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki.

5. Wpływ regulacji ustawowych na sytuację i rozwój regionów.

Wejście w życie ustawy przyczyni się do zwiększenia warunków bezpieczeństwa osób kąpiących się i uprawiających sporty wodne, co w dalszej perspektywie może przełożyć się na rozwój turystyki w regionach.

6. Konsultacje społeczne.

W ramach konsultacji społecznych, projekt ustawy powinien być przekazany Instytutowi Meteorologii i Gospodarki Wodnej (IMGW), Wodnemu Ochotniczemu Pogotowiu Ratunkowemu (WOPR), Polskiemu Towarzystwu Turystyczno-Krajoznawczemu (PTTK), a także Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego. Stosownie do dyspozycji płynącej z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 roku o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414) projekt ustawy powinien być opublikowany.

Warszawa, 14 września 2010 r.

BAS-WAPEiM-1360/10

Pan
Grzegorz Schetyna
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna
o zgodności komisijnego projektu ustawy o bezpieczeństwie osób
przebywających na obszarach wodnych (przedstawiciel wnioskodawców:
poseł Paweł Orłowski) z prawem Unii Europejskiej

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 roku – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (Monitor Polski z 2009 r. Nr 5, poz. 47, ze zm.) sporządza się następującą opinię:

I. Przedmiot projektu ustawy

Przedmiotem komisijnego projektu ustawy o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych jest regulacja warunków bezpieczeństwa osób przebywających na obszarach wodnych, w tym uprawiających formy kultury fizycznej oraz regulacja obowiązków osób fizycznych i prawnych związanych z zachowaniem bezpieczeństwa osób przebywających na obszarach wodnych. Projekt nakłada obowiązek świadczenia niektórych usług z zakresu organizowania pomocy oraz ratowania osób, które uległy wypadkowi lub są narażone na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia na wodach, na dwa stowarzyszenia: Wodne Ochotnicze Pogotowie Ratunkowe i Mazurską Służbę Ratowniczą.

Ustawy nie będzie się stosowało m.in. do uprawiania sportów motorowych, żeglarstwa, pletwonurkowania oraz innych sportów związanych ze współzawodnictwem i rekreacją ruchową.

Projektowana ustawa jest nową regulacją. Projekt nie przewiduje zmian w innych ustawach. Projekt nie precyzuje terminu wejścia w życie ustawy.

II. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem ustawy

Kwestia bezpieczeństwa osób przebywających na obszarach wodnych zasadniczo pozostaje poza zakresem regulacji prawa Unii Europejskiej. Należy jednak zwrócić uwagę na przepis art. 106 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Zgodnie z tym przepisem, przedsiębiorstwa zobowiązane do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym lub

mające charakter monopolu skarbowego podlegają normom Traktatów, zwłaszcza regułom konkurencji, w granicach, w jakich ich stosowanie nie stanowi prawnej lub faktycznej przeszkody w wykonywaniu poszczególnych zadań im powierzonych. Rozwój handlu nie może być naruszony w sposób pozostający w sprzeczności z interesem Unii.

Zakres stosowania przepisu art. 106 ust. 2 TfUE może zostać doprecyzowany przez Komisję Europejską, która zgodnie z art. 106 ust. 3 TfUE jest uprawniona do kierowania do państw członkowskich stosownych dyrektyw lub decyzji, dotyczących m.in. szczegółowych zasad udzielania pomocy publicznej przedsiębiorstwom zobowiązanym do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym. Decyzją taką jest decyzja Komisji 2005/842/WE z dnia 28 listopada 2005 r. w sprawie stosowania art. 86 ust. 2 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych przyznanej pewnym przedsiębiorstwom świadczącym usługi w ogólnym interesie gospodarczym (Dz. Urz. UE L 312 z 29.11.2005 r., s. 67; dalej: decyzja).

W preambule (motywy 3 i 4) do decyzji zwrócono uwagę, że art. 106 TfUE stanowi, że przedsiębiorstwa zobowiązane do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym lub mające charakter monopolu skarbowego podlegają postanowieniom TfUE, zwłaszcza regułom konkurencji. Artykuł 106 ust. 2 TfUE pozwala jednak na odstępstwo od postanowień Traktatu, jeśli spełnionych jest kilka warunków. Po pierwsze, musi istnieć akt nałożenia zobowiązania, w którym państwo powierza odpowiedzialność za wykonywanie pewnych zadań przedsiębiorstwu. Po drugie, nałożenie zobowiązań musi dotyczyć usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym. Po trzecie, odstępstwo musi być konieczne do wykonywania powierzonych zadań i proporcjonalne do tego celu (warunek zwany dalej „wymogiem konieczności”). Wreszcie, rozwój handlu nie może być naruszony w sposób pozostający w sprzeczności z interesem Unii Europejskiej. W swoim wyroku z dnia 23 lipca 2003 r. w sprawie *C-280/00 Altmark Trans GmbH i Regierungspräsidium Magdeburg przeciwko Nahverkehrsgesellschaft Altmark GmbH* Trybunał Sprawiedliwości stwierdził, że rekompensata z tytułu świadczenia usług publicznych nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 87 Traktatu (obecnie: art. 107 TfUE), jeśli spełnione są równocześnie cztery warunki. Po pierwsze, przedsiębiorstwo będące beneficjentem musi wywiązywać się z zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych, a zobowiązania te muszą być jasno zdefiniowane. Po drugie, wyznaczniki, na podstawie których wyliczana jest rekompensata, muszą zostać wcześniej ustanowione w obiektywny i przejrzysty sposób. Po trzecie, wysokość rekompensaty nie może przekraczać kwoty niezbędnej do pokrycia całości lub części kosztów poniesionych w trakcie wywiązywania się ze zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych, przy uwzględnieniu odpowiednich wpływów i rozsądnego zysku. Wreszcie, w przypadku gdy wyboru

przedsiębiorstwa mającego wywiązywać się ze zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych nie dokonuje się zgodnie z procedurą udzielania zamówień publicznych, która pozwoliłaby na wybór oferenta świadczącego te usługi za cenę najkorzystniejszą dla danej społeczności, poziom rekompensaty należy określić na podstawie analizy kosztów, jakie poniosłoby typowe, dobrze zarządzane przedsiębiorstwo dysponujące odpowiednimi środkami transportu.

Decyzja wskazuje kategorie pomocy państwa, które – na określonych w jej treści warunkach – uznaje za zgodne ze wspólnym rynkiem. Pomoc państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych, spełniająca warunki określone w decyzji, jest zgodna ze wspólnym rynkiem i jest zwolniona z obowiązku zgłoszenia określonego w art. 108 ust. 3 TfUE (art. 3 decyzji). Zwolnienie z wymogu uprzedniego zgłoszenia w przypadku niektórych usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym nie wyklucza jednak możliwości zgłaszania przez państwa członkowskie konkretnego programu pomocy (motyw 21 preambuły do decyzji). Warto wskazać, że zgodnie z decyzją, wysokość rekompensaty nie może przekraczać kwoty niezbędnej do pokrycia całości lub części kosztów poniesionych w trakcie wywiązywania się z zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych, przy uwzględnieniu odpowiednich wpływów i rozsądnego zysku (art. 5 decyzji). Rekompensata przewyższająca kwotę konieczną do pokrycia kosztów poniesionych przez dane przedsiębiorstwo nie jest konieczna do wykonywania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym i w konsekwencji stanowi pomoc państwa niezgodną ze wspólnym rynkiem, która powinna zostać zwrócona (motyw 12 preambuły do decyzji i art. 6 decyzji). Rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych, które nie wchodzą w zakres decyzji, podlegają obowiązkowi uprzedniego zgłaszania i mogą zostać zakwalifikowane przez Komisję jako sprzeczne ze wspólnym rynkiem (punkt 2 Wspólnotowych ram 2005/C 297/04 dotyczących pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych, Dz. Urz. UE C 297 z 29.11.2005 r., s. 4).

Przy ocenie zgodności projektu ustawy z prawem Unii Europejskiej należy uwzględnić także rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz. Urz. WE L 83 z 27.03.1999), które precyzuje tryb notyfikowania Komisji Europejskiej projektowanej pomocy publicznej.

III. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

Przepisy projektu ustawy (art. 6) przewidują udzielanie dotacji celowych lub podmiotowych wspierających działalność zmierzającą do zapewnienia bezpieczeństwa osobom przebywającym na obszarach wodnych, w tym dotacji przeznaczonych na zapewnienie gotowości jednostek Wodnego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego oraz utrzymanie baz ratunkowych.

Działania polegające na zapewnieniu bezpieczeństwa osobom przebywającym na obszarach wodnych należy uznać za usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym w rozumieniu art. 106 ust. 2 w zw. z art. 14 TfUE.

Cel projektowanych dotacji wraz z warunkami ich udzielania należy uznać za zgodny z art. 106 TfUE w związku z decyzją Komisji 2005/842/WE. Należy zgłosić jedno zastrzeżenie. Przepisy projektu w żaden sposób nie odnoszą się do wysokości obrotu przedsiębiorstwa, któremu ma być udzielna dotacja, ani do wysokości dotacji, która ma zostać przyznana. Obie te kwoty są określone w decyzji Komisji (art. 2 ust. 1 lit. a) i stanowią kryterium dopuszczalności pomocy. Kwoty te mogłyby zostać określone w przepisach wykonawczych, wydanych na podstawie projektowanego art. 6 ust. 4 ustawy. Jednak umieszczone w tym przepisie odesłanie do przepisów art. 14-18 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie sugeruje, że przewidywane rozporządzenie ministra właściwego do spraw wewnętrznych nie określi tych kwot. Brak określenia wspomnianych kwot, w zgodzie z decyzją Komisji, oznaczać będzie konieczność notyfikowania Komisji Europejskiej projektowanej pomocy.

Komisyjny projekt ustawy o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych przewiduje udzielanie pomocy publicznej podmiotom prowadzącym działalność zmierzającą do zapewnienia bezpieczeństwa osób przebywających na obszarach wodnych. Projekt określa jednak jedynie formy i cele przyznawanej pomocy. Dotacje, o których mowa w projekcie, będą mogły być udzielane dopiero po wydaniu przewidzianego w nim rozporządzenia, na warunkach i w trybie określonym w rozporządzeniu. Należy zatem uznać, że sam projekt ustawy nie stanowi programu pomocowego w rozumieniu art. 2 pkt. 7 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz.U. z 2007 r. Nr 59, poz. 404, ze zm.) w związku z art. 1 lit. d rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz. Urz. WE L 83 z 27.03.1999). Dopiero kompletna regulacja – ustawa wraz z rozporządzeniem – stanowiłaby program pomocowy. Program taki, jeżeli nie będzie spełniał warunków określonych w decyzji Komisji 2005/842/WE, wymagać będzie notyfikacji Komisji Europejskiej w trybie art. 108 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Należy przypomnieć, że zgodnie z motywem 21 preambuły do decyzji, istnieje możliwość notyfikowania Komisji także pomocy zgodnej z decyzją Komisji 2005/842/WE.

IV. Konkluzje

Komisyjny projekt ustawy o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych przewiduje udzielanie pomocy publicznej. Pomoc przewidziana w projekcie może być uznana za pomoc dla podmiotów

świadczących usługi w ogólnym interesie gospodarczym w rozumieniu art. 106 ust. 2 w zw. z art. 14 TfUE. Pomoc ta byłaby udzielana na warunkach określonych w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw wewnętrznych, wydanym na podstawie art. 6 ust. 4 projektu. Ustawa wraz z rozporządzeniem stanowiłaby program pomocowy, który, jeżeli nie będzie spełniał warunków określonych w decyzji Komisji 2005/842/WE, wymagać będzie notyfikacji Komisji Europejskiej w trybie art. 108 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Sam projekt ustawy nie jest programem pomocowym i nie narusza prawa Unii Europejskiej.

Autor:

Bartosz Pawłowski

ekspert ds. legislacji

w Biurze Analiz Sejmowych

Akceptował:

Dyrektor Biura Analiz Sejmowych

Michał Królikowski

Warszawa, 14 września 2010 r.

BAS-WAPEiM-1361/10

Pan
Grzegorz Schetyna
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia
w sprawie stwierdzenia, czy komisyjny projekt ustawy o bezpieczeństwie
osób przebywających na obszarach wodnych (przedstawiciel
wnioskodawców: poseł Paweł Orłowski) jest projektem ustawy
wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a Regulaminu
Sejmu

Przedmiotem komisyjnego projektu ustawy o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych jest regulacja warunków bezpieczeństwa osób przebywających na obszarach wodnych, w tym uprawiających formy kultury fizycznej oraz regulacja obowiązków osób fizycznych i prawnych związanych z zachowaniem bezpieczeństwa osób przebywających na obszarach wodnych.

Ustawy nie będzie się stosowało m.in. do uprawiania sportów motorowych, żeglarstwa, pletwonurkowania oraz innych sportów związanych ze współzawodnictwem i rekreacją ruchową.

Komisyjny projekt ustawy o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych nie jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a Regulaminu Sejmu.

Autor:

Bartosz Pawłowski
ekspert do spraw legislacji
w Biurze Analiz Sejmowych

Akceptował:
Dyrektor Biura Analiz Sejmowych

Michał Królikowski

Związek Województw Rzeczypospolitej Polskiej

Warszawa, 20 sierpnia 2010 r.

SEKRETARIAT SZEFA K.
WPLYNĘŁO

dnia.....20.....08.....2010..... 200.....

(podpis)

ZW/0714/128/10

Szanowny Pan
Lech Czapla
Szef Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze

W odpowiedzi na pismo z dnia 4 sierpnia br. dotyczące przedłożenia opinii nt. komisyjnego projektu ustawy: o **bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych**, w załączeniu, przekazujemy uwagi otrzymane z województw: śląskiego, dolnośląskiego, łódzkiego, zachodniopomorskiego, mazowieckiego, podlaskiego i wielkopolskiego.

Z upoważnienia pracownika

/-/ Bogdan Ciepiewski
Dyrektor Biura ZWRP

MARSZAŁK
WOJEWÓDZTWA
ŚLĄSKIEGO

Bogusław Świątek

Katowice, dnia 16.08.2010r.

or. 0724 - 170 / 10

Pan
Bogdan Ciepielewski
Dyrektor
Biura Związku Województw RP
ul. Świętojerska 5/7
00 - 236 Warszawa

Szanowny Panie Dyrektore,

W odpowiedzi na pismo z dnia 10 sierpnia 2010r. (przesłane drogą elektroniczną) uprzejmie informuję, że **pozytywnie opiniuję** projekt ustawy o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych.

Przepisy projektowanej ustawy realizują szereg postulatów społecznych dotyczących reguł przebywania osób fizycznych na obszarze kąpielisk, zasady odpowiedzialności, a także sposoby wykonywania przez administrację publiczną zadań z zakresu bezpieczeństwa na obszarach wodnych. Ustawa w sposób jasny i zrozumiały wyznacza podmioty odpowiedzialne za zapewnienie warunków bezpieczeństwa dla danego kąpieliska, pływalni i parku wodnego poprzez przypisanie określonych zadań dla organów administracji rządowej lub samorządowej.

Koordynowanie zadań z zakresu ratownictwa wodnego oraz optymalizowanie sił i środków ustawa powierza wojewodzie, jako terenowemu organowi administracji rządowej w województwie. Marszałek Województwa ma z kolei odpowiadać za wyznaczenie i oznakowanie szlaków i dróg wodnych (niezeglownych) oraz umieszczenie i konserwację znaków.

Reguły odpowiedzialności za bezpieczeństwo zostały podzielone i spoczywają nie tylko na podmiotach prowadzących działalność gospodarczą w zakresie rekreacji nad wodami, ale również na osobach fizycznych uprawiających sporty wodne. W tym zakresie ustawa precyzyjnie określa, że korzystanie z kąpieliska lub uprawianie sportów wodnych w stanie po spożyciu alkoholu jest niedozwolone. Osoby fizyczne zostały ponadto zobligowane do przestrzegania zasad bezpieczeństwa na wodach, obiektach i urządzeniach wodnych, przestrzegania znaków nawigacyjnych, informacyjnych i innych.

Urząd Marszałkowski
Województwa Śląskiego
ul. Ligonia 46
40-037 Katowice
tel. +48 (32) 207 82 89
fax +48 (32) 207 82 91
marszal@slaski-region.pl
www.slaski-region.pl

www.inforflex.pl

WPŁYNĘŁO 20w-08-19
2w/531/2010

Analiza redakcyjna przepisów projektowanej ustawy zasadniczo nie powoduje wątpliwości interpretacyjnych, w szczególności przyjęty przez projektodawców sposób budowy tekstu prawnego i jego systematyka czynią zadość wymaganiom formalnych oraz treściowym określonym w przepisach rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2002r. Nr 100, poz. 908), a przez to zasługują na akceptację w opisanym wyżej zakresie.

2
poważaniem

z up. MARSZAŁKA WOJEWÓDZTWA

Marcel Kleszczewski
Członek Zarządu Województwa

Uwagi z woj. dolnośląskiego:

W nawiązaniu do przekazanego do naszej jednostki emalia skierowanego do Urzędu Marszałkowskiego Województwa Dolnośląskiego dotyczącego komisijnego projektu ustawy o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych, zawierającego prośbę o zgłoszenie ewentualnych uwag, działając w imieniu Dolnośląskiego Zespołu Parków Krajobrazowych przesyłam uwagę dotyczącą projektu ustawy, która w punktu widzenia organu zarządzającego obszarami chronionymi jakimi są parki krajobrazowe ma istotne znaczenie dla ochrony tych terenów.

Proponuję aby w Rozdziale II Art 12.1 projektu ustawy dopisać podpunkt 4- który zobowiązywał by osoby fizyczne przebywające na obszarach wodnych do przestrzegania zakazów wynikających z uwożenia na tym terenie obszarów chronionych w trybie ustawy o ochronie przyrody. Np. zakaz używania łodzi motorowych.

Przestrzeganie zasad bezpieczeństwa i znaków nawigacyjnych czy ostrzegawczych jest bardzo ważne ale , moim zdaniem nie wystarczające w przypadku wynikającego z zakazu zawartego w akcie utworzenia tego obszaru, a wpisanego na podstawie zapisów ustawowych .

Piotr Śnigucki

Dyrektor Dolnośląskiego Zespołu Parków Krajobrazowych

Łódź, dn. 16 sierpnia 2010 r.

ST. II. 4223 / 66 / 10

Pan
Bogdan Ciepiewski
Dyrektor Biura
Związku Województw RP

W nawiązaniu do pisma otrzymanego pocztą elektroniczną w dniu 10 sierpnia 2010 r. w sprawie przesłania ewentualnych uwag do projektu ustawy o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych Departament Kultury Fizycznej, Sportu i Turystyki wnosi zapytanie dotyczące wyjaśnienia, zgodnie z art. 7 i 8 ww. projektu ustawy, po czyjej stronie leży obowiązek sfinansowania wyznaczenia i oznakowania wodnych szlaków turystycznych i dróg wodnych oraz umieszczania i konserwacji znaków, czy po stronie marszałka, czyli urzędu marszałkowskiego czy też po stronie jednostek samorządu terytorialnego (gmin i powiatów).

Ponadto uważamy, że ww. artykuły są sprzeczne, ponieważ w art. 7. odpowiedzialnym za wyznaczenie i oznakowanie wodnych szlaków turystycznych i dróg wodnych oraz umieszczenie i konserwację znaków jest marszałek województwa, z kolei w art. 8 – jednostki samorządu terytorialnego.

Szczecin, 16 sierpnia 2010 r.

dot. GM.II.0714/II-53/10

Pan Bogdan Ciepliewski
Dyrektor Biura Związku Województw RP

UWAGI WOJEWÓDZTWA ZACHODNIOPOMORSKIEGO

**do komisyjnego projektu ustawy o bezpieczeństwie osób przebywających
na obszarach wodnych**

W art. 2 pkt. 1 ujęto, że obszar wodny to teren określony jako wody w rozumieniu ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne.

W ustawie Prawo wodne w art. 5 ust. 1 widnieje zapis, że wody dzielą się na powierzchniowe i podziemne, istnieje też w art. 9 ust. 20-24 wiele definicji podziału wód.

W związku z powyższym zapis art. 2 pkt. 1 projektu ustawy nie jest jasny i wymaga doprecyzowania.

MARZĄLEK WOJEWÓDZTWA

Władysław Dusejko

OR.OP.IV./BH/0724.4-54/10

Warszawa, 16 sierpnia 2010 r.

Nr Kanc.:

E-MAIL

Pan
Bogdan Ciepielewski
Dyrektor Biura
Związku Województw RP

W nawiązaniu do przesłanej drogą elektroniczną prośby o opinię do projektu ustawy o *bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych*, Urząd Marszałkowski Województwa Mazowieckiego niniejszym zgłasza uwagi:

1. W art. 2., pkt 3), ust. a), pkt 4), ust. a) i pkt 5) - należałoby dodać: „lub przenośny zbiornik wodny”.
2. W art. 3. pkt 1. brak jest zapisu o Policji, PSP, OSP, SAR w zakresie uprawnień i obowiązków własnych oraz posiadanych możliwości technicznych. Ww służby także realizują działalność będącą przedmiotem omawianej propozycji regulacji ustawowej.
3. W art. 3. pkt 3. pominięto OSP (Ochotnicza Straż Pożarna).
4. Art. 6. pkt 2. ust 2) jest niekonstytucyjny gdyż uprzywilejowuje tylko jedną organizację pożytku publicznego (WOPR) pomijając np. OSP.
5. W art. 9. pominięto państwową służbę ratownictwa wodnego SAR oraz służby ratownictwa wodnego działające w strukturach Policji oraz PSP.
6. W art. 12., pkt 1., ust. 2) należałoby dodać zapis: „oraz znaków nakazu”.

W uzasadnieniu należy wskazać, iż ryzyko (odpowiedzialność), o którym mowa, musi ponosić także organizator kąpieliska, parku wodnego, basenu.

W ocenie skutków wprowadzenia ustawy należałoby dodać w pkt 1: „oraz policji, PSP, OSP i SAR”, w pkt 2: „oraz kosztów ustawienia i stałej konserwacji oznakowania, co rodzi skutki finansowe dla sektora finansów publicznych (województwo, powiat, gmina)”, a w pkt 3 należałoby uwzględnić produkcję i stawianie znaków wodnych, co powoduje skutki związane z rynkiem pracy.

Tamara Borkowska
/-/
Zastępca Dyrektora Departamentu
ds. Organizacyjno-Prawnych

Białystok, dn. 16 . 08. 2010 r.

Związek Województw RP
ul. Świetojeńska 5/7
00 - 236 Warszawa

WZM.EM.0704/4/10

W nawiązaniu do przesłanego projektu ustawy „o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych”, Wojewódzki Zarząd Melioracji i Urządzeń Wodnych w Białymstoku działając z upoważnienia Marszałka województwa podlaskiego zapoznał się z przedłożonym projektem i nie wnosi uwag.

Nie możemy jednak zgodzić się ze stwierdzeniem zawartym w ocenie skutków wprowadzenia ustawy, że wejście w życie ustawy spowoduje wydatki z budżetu państwa głównie w zakresie realizacji przez IMGW nowych zadań.

Nasuwa się bowiem pytanie, kto powinien zabezpieczyć środki finansowe na zapisane dla Marszałka województwa i jednostek samorządu terytorialnego w art. 7 i art. 8 „Wyznaczenie i oznakowanie szlaków i dróg wodnych (niezeglownych) oraz umieszczenie i konserwację znaków”.

Do wiadomości:

Urząd Marszałkowski
Województwa Podlaskiego
w Białymstoku
15 – 888 Białystok
ul. Kard. S. Wyszyńskiego 1
Departament Rozwoju
Obszarów Wiejskich

DYREKTOR

mgr inż. Robert Żyliński

WPLYNĘŁO 2010-08-20
Zw/585/2010.

Poznań, dnia 17 sierpnia 2010 r.

DR.IV-7036-573/10

Pan
Bogdan Ciepielowski
Dyrektor Biura
Związku Województw RP
ul. Świętojerska 5/7
00-236 Warszawa

Odpowiadając na e-maila z dnia 10 sierpnia br. w sprawie projektu ustawy *o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych* przekazuję następujące uwagi:

Art. 2 ust. 1 – przywołany termin „obszar wodny” – nie istnieje w ustawie Prawo Wodne. Bardziej odpowiednie byłoby sformułowanie „wody płynące i stojące”.

Art. 7 oraz art. 8 określające rolę samorządu terytorialnego wydają się być mało precyzyjne, nie określają organów odpowiedzialnych np. samorząd gminy, powiatu.

Art. 7

1. Zgodnie z ustawą o samorządzie województwa organami samorządu województwa są zarząd województwa oraz sejmik województwa. W opiniowanej ustawie zamiast sformułowania „Marszałek województwa” powinno się więc używać wyrażenia „samorząd województwa”.
2. Idea powierzenia samorządowi województwa wyznaczania, oznakowania oraz utrzymania turystycznych szlaków wodnych przebiegających przez kilka jednostek samorządu terytorialnego, jako produktu turystycznego o charakterze liniowym, wydaje się słuszna i zgodna z projektem ustawy o szlakach turystycznych przygotowywanym przez Ministerstwo Sportu i Turystyki.
3. Uwaga do sposobu finansowania zadań wynikających z art. 7: W chwili obecnej oznakowanie i utrzymanie części szlaków turystycznych (wodnych i lądowych) finansowane jest przez Ministerstwo Sportu i Turystyki poprzez udzielanie dotacji Zarządowi Głównemu PTTK. Część szlaków znakowana i utrzymywana jest natomiast przez samorządy terytorialne. **Celowym i uzasadnionym byłoby stworzenie spójnego systemu finansowania szlaków turystycznych o znaczeniu krajowym, regionalnym i lokalnym.** W przypadku szlaków o znaczeniu krajowym źródła finansowania tego

systemu powinny pochodzić z budżetu państwa, regionalnym – budżetu samorządu województwa, lokalnym – budżetów powiatowych i gminnych.

Art. 8

Brzmienie art. 8 powiela art. 7.

Art. 9 – bez uwag.

Art. 10

Artykuł ten jest niespójny z intencją ustawy o sporcie uchwalonej 25 czerwca 2010 r. Nowe przepisy, które wejdą w życie 16 października br., określają, iż zapewnienie bezpieczeństwa osobom pływającym, kąpiącym się w wyznaczonych do tego miejscach oraz uprawiającym sporty wodne należyć będzie w pierwszej kolejności do osób prawnych i osób fizycznych prowadzących nad wodą działalność w tym zakresie.

Art. 11

Proponuje się następujące uzupełnienie ust. 1:

„Normy zatrudnienia ratowników oraz zintegrowany system bezpieczeństwa obiektu określa w formie ekspertyzy WOPR lub inna pozarządowa organizacja ratowników wodnych na zlecenie właściciela lub zarządcy kąpieliska (...)”

Nowe brzmienie zapewni jego spójność z art. 3 ust. 3.

Z poważaniem

Związek Województw Rzeczypospolitej Polskiej

Warszawa, 20 sierpnia 2010 r.

ZW/0714/147/10

SEKRETARIAT SZEFA KS
WPLYNĘŁO

dnia 03.09.2010 200..... r.

.....
(podpis)

Szanowny Pan
Lech Czapla
Szef Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze

W uzupełnieniu do naszego pisma z dnia 20 sierpnia br. w sprawie przedłożenia opinii nt. komisijnego projektu ustawy: **o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych**, w załączeniu, dodatkowo przekazujemy uwagi otrzymane z województwa opolskiego.

Z uprzejmym pozdrowieniem

/-/ Bogdan Ciepielewski
Dyrektor Biura ZWRP

ZARZĄD WOJEWÓDZTWA OPOLSKIEGO

DKS.III.0724 - 5310

Opole 19 sierpień 2010 r.

**Pan
Bogdan Ciepielewski
Dyrektor Biura ZWRP**

Szanowny Panie Dyrektorze,

W związku z przekazanym komisyjnym projektem ustawy o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych i uprzejmą prośbą o zgłoszenie ewentualnych uwag na adres poczty elektronicznej: biuro@zwrp.pl, informuję co następuje:

Po konsultacji ze środowiskiem zainteresowanym powyższym projektem ustawy i nadesłanymi uwagami ze strony WOPR Województwa Opolskiego przedstawiam poniżej następujące uwagi i propozycje:

1. Art. 12 pkt. 2 ppkt. 1 stanowi, że niedozwolone jest korzystanie z kąpieliska, pływalni, parku wodnego [...] w stanie po użyciu alkoholu.
W artykule powinien być dodatkowy zapis, pkt 3. o brzmieniu „Niedozwolona jest sprzedaż napojów alkoholowych na terenie kąpieliska, pływalni, parku wodnego lub innego obiektu realizującego wodne formy kultury fizycznej a także urządzeń przeznaczonych do uprawiania turystyki, rekreacji ruchowej i sportu na obszarach wodnych.”
Ratownicy praktycznie codziennie mają do czynienia z osobami będącymi po użyciu alkoholu, które stwarzają duże zagrożenie dla pozostałych kąpiących się, a i samych ratowników. Bardzo dużą ilość utonięć notuje się także na skutek kąpieli po spożyciu alkoholu więc profilaktyka i ograniczenie dostępu do alkoholu na kąpielisku może przyczynić się do ograniczenia negatywnej statystyki wypadków i utonięć oraz poprawy bezpieczeństwa.
2. Proponuję aby art. 6. ust. 2 pkt. 2 rozbudować o ppkt. 7 w brzmieniu: "finansowanie kosztów obsługi księgowej, operacyjnej i organizacyjnej związane z działalnością jednostek WOPR"
Podstawowym problemem wszystkich jednostek WOPR na terenie całego kraju, jest zdobycie środków na pozyskanie i utrzymanie siedzib (biura, telefony), czynsze dzierżawne, a szczególnie profesjonalna księgowość, która powinna odpowiadać za zgodne z przepisami rozliczanie coraz poważniejszych środków publicznych przeznaczanych dla WOPR).

Proponuję rozważanie powyższych uwag Wodnego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego Województwa Opolskiego w pracach nad projektem ustawy o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych.

Z poważaniem

CZŁONEK ZARZĄDU

[Signature]
Tomasz Kantus

ZARZĄD WOJEWÓDZTWA OPOLSKIEGO

ul. Płastowska 14, 45-082 Opole, tel. +48 77 54 16 524, fax: +48 77 54 16 354, e-mail: umwo@opolskie.pl

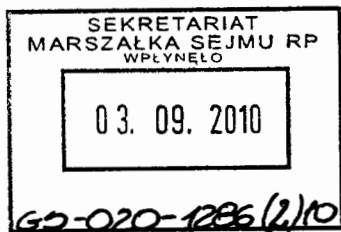
www.opolskie.pl

www.inforflex.pl

Warszawa, dnia 3 września 2010 r.

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja
Posel na Sejm
Rzeczypospolitej Polskiej
Pawel Orłowski

Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej
Pan Grzegorz Schetyna

Stanysław Paweł Orłowski

W odpowiedzi na pismo z dn. 6 sierpnia 2010 r. znak GSM-WP-03-73/10 przesyłam Panu Marszałkowi uzupełnione uzasadnienie projektu ustawy o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych.

Z uzgodnieniami
Grzegorz Schetyna

UZASADNIENIE

W ostatnim okresie, a w szczególności w okresie letnim 2010 roku, wraz ze wzrostem liczby osób przebywających na obszarach wodnych i uprawiających formy kultury fizycznej, odnotowano wzrost liczby osób tonących w polskich wodach. Fakt ten powinien zintensyfikować działania mające na celu poprawę bezpieczeństwa, zwłaszcza dzieci i młodzieży przebywających na obszarach wodnych. Również Najwyższa Izba Kontroli w „Informacji o wynikach kontroli funkcjonowania ratownictwa wodnego” z marca 2010 roku wskazuje na zagrożenia wynikające z braku kompleksowego, systemowego uregulowania problematyki ratownictwa wodnego.

Niezbędne jest stworzenie mechanizmów wymuszających w skali kraju odpowiednie działania, takie jak precyzyjne określenie odpowiedzialności za oznaczanie miejsc niebezpiecznych nad wodą oraz stworzenie spójnego systemu ratownictwa wodnego, który ustali kompetencje poszczególnych podmiotów oraz określi procedury gwarantujące przeprowadzenie sprawnej i szybkiej akcji ratunkowej, szczególnie w wypadku zdarzeń masowych na wodzie.

Określenie zasad zachowania się na wodach wpłynie na poprawę stanu bezpieczeństwa osób przebywających, w tym pływających i kąpiących się oraz uprawiających sporty i rekreację, na obszarach wodnych. Podobnie skutkować będzie stworzenie systemu informacyjnego ostrzegającego przed zagrożeniami na wodach śródlądowych i przybrzeżnych morskich.

Obecnie podstawowe przepisy prawne, na podstawie których regulowane są zagadnienia bezpieczeństwa osób przebywających na obszarach wodnych, zawarte są w ustawie z dnia 18 stycznia 1996 r. o kulturze fizycznej Dz. U. z 2007 r. Nr 226, poz. 1675, z późn. zm. (zastępowanej w dacie wejścia w życie przez ustawę z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie Dz. U. z 2010 r. nr 127, poz. 857)

Zgodnie z art. 54 ust. 2 ww. ustawy *„zapewnienie bezpieczeństwa osób pływających, kąpiących się w miejscach wyznaczonych oraz uprawiających sporty wodne należy do osób prawnych i fizycznych prowadzących nad wodą działalność w tym zakresie oraz do organów administracji rządowej i właściwych terytorialnie gmin”*.

Na podstawie art. 54 ust. 3 przedmiotowej ustawy wydane zostało rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 6 maja 1997 r. w sprawie określenia warunków bezpieczeństwa osób przebywających w górach, pływających, kąpiących się i uprawiających sporty wodne (Dz. U. Nr 57, poz. 358).

W kontekście bezpieczeństwa osób pływających, kąpiących się i uprawiających sporty wodne istotny jest także § 7 powyższego rozporządzenia, w myśl którego *„do wykonywania zadań w zakresie bezpieczeństwa osób pływających, kąpiących się i uprawiających sporty wodne upoważnione są Wodne Ochotnicze Pogotowie Ratunkowe (WOPR) oraz inne organizacje ratownicze, które wykonują obowiązki i uprawnienia WOPR za zgodą Prezesa Urzędu Kultury Fizycznej i Turystyki”*. Z kolei § 7 ust. 2 rozporządzenia stanowi, że *„w czasie prowadzenia działalności ratowniczej i związanego z nią transportu lub działalności profilaktycznej WOPR współpracuje, a w miarę potrzeby może korzystać z pomocy, w szczególności:*

- 1) publicznych zakładów opieki zdrowotnej,
- 2) jednostek podległych Ministrowi Obrony Narodowej oraz Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Administracji,
- 3) administracji lasów państwowych oraz parków narodowych i krajobrazowych,
- 4) dyrektorów urzędów morskich,
- 5) przedsiębiorstwa państwowego *Polskie Ratownictwo Okrętowe”*.

Niestety, dotychczasowe doświadczenia wskazują, że aktualne uregulowania prawne w zakresie bezpieczeństwa nad wodami nie są wystarczające. Jako akty prawne głównie rangi rozporządzeń, nie posiadają atrybutów ustawowego regulowania odpowiedzialności za zapewnienie warunków bezpieczeństwa osób pływających, kąpiących się i uprawiających sporty wodne. Oznacza to brak efektywności w zakresie prawnych instrumentów podnoszenia stanu bezpieczeństwa na obszarach wodnych.

Z wyżej wskazanych powodów projektowana ustawa ma na celu określenie warunków bezpieczeństwa osób pływających, kąpiących się, uprawiających sporty i rekreację na wodach oraz obowiązki osób prawnych i fizycznych, a także jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej prowadzących nad wodą działalność w zakresie kultury fizycznej lub korzystających z obszarów wodnych, obiektów i urządzeń nad wodami. Projekt ustawy w prezentowanym kształcie wskazuje podmioty odpowiedzialne za zapewnienie warunków bezpieczeństwa i przypisuje odpowiedzialność władzom lokalnym i dyrekcjom parków narodowych, odpowiednio do posiadanych kompetencji, uznając, że są to podmioty, które najlepiej znają specyfikę danego terenu.

Wprowadza się szereg koniecznych uregulowań wskazujących między innymi na podmioty odpowiedzialne za zapewnienie stałej wodnej służby ratowniczej i określenie regulaminu bezpieczeństwa dla danego kąpieliska, pływalni i parku wodnego. Ponadto projekt ustawy wskazuje nie tylko na odpowiedzialność za bezpieczeństwo spoczywającą na podmiotach prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie rekreacji nad wodami, ale także na osobach fizycznych pływających, kąpiących się i uprawiających sporty wodne. Tym samym dookreślono zasadę, iż osoby fizyczne korzystają z obszarów wodnych, obiektów i urządzeń nad wodami na własne ryzyko i własną odpowiedzialność.

Przepisy projektowanej ustawy wskazują jednoznacznie, że korzystanie z obszarów wodnych, a w szczególności kąpielisk, pływalni, parków wodnych oraz terenów przyległych, przeznaczonych do kąpieli, pływania oraz uprawiania turystyki wodnej, rekreacji ruchowej i sportu na wodach, w stanie po użyciu alkoholu lub w stanie nietrzeźwości, o których mowa w art. 46 ust. 2 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi), albo pod wpływem środków odurzających, o których mowa w art. 4 pkt 26 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, jest niedozwolone.

W celu wdrożenia projektowanych rozwiązań ustawowych koniecznym będzie wydanie, przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, Ministrem Obrony Narodowej, ministrem właściwym do spraw zdrowia oraz ministrem właściwym do spraw kultury fizycznej i sportu rozporządzenia określające szczegółowe warunki bezpieczeństwa osób uprawiających formy kultury fizycznej na obszarach wodnych. Regulacji w postaci rozporządzenia ministra właściwego do spraw wewnętrznych wymagać będzie również określenie norm zatrudnienia ratowników wodnych.

Projekt ustawy nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Ocena skutków wprowadzenia ustawy

1. Zakres podmiotowy ustawy.

Ustawa dotyczy osób pływających, kąpiących się i uprawiających sporty wodne, a także osób prawnych i fizycznych oraz jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej prowadzących nad wodą działalność w zakresie kultury fizycznej i turystyki. Ustawa będzie miała wpływ na funkcjonowanie Wodnego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego, Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej (IMGW), organów jednostek samorządu terytorialnego, administracji parków narodowych i krajobrazowych, urzędów morskich oraz urzędów żeglugi śródlądowej.

2. Wpływ przepisów ustawy na dochody i wydatki budżetu państwa i sektora publicznego.

Szacuje się, że wejście w życie ustawy spowoduje dodatkowe wydatki z budżetu państwa. Będą one dotyczyć realizacji przez IMGW zadań związanych z przygotowaniem komunikatów o zagrożeniach pogodowych na obszarach wodnych. Wydatki te są trudne do oszacowania na tym etapie.

Obecne wydatki ponoszone przez budżet państwa sięgają 2 504 218 złotych w skali roku.

Planowane wydatki budżetu państwa wynikające z projektowanej ustawy dotyczyć będą funkcjonowania całego systemu organizowania przez WOPR i inne specjalistyczne służby ratownicze pomocy oraz ratowania osób, które uległy wypadkowi lub narażone są na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia na wodach. Wydatki te, związane z utrzymaniem w gotowości baz ratowniczych, rozwojem systemu łączności, nakładami na szkolenie ratowników oraz zakupem nowego, niezbędnego sprzętu ratowniczego oraz wymianą sprzętu wyeksploatowanego powinny kształtować się na poziomie 18 000 000 złotych w skali roku.

Na obecnym etapie nie jest możliwe precyzyjne oszacowanie wydatków jednostek samorządu terytorialnego związanych z wejściem w życie projektowanej ustawy. Planowane przez samorzady wydatki w tym zakresie powinny uwzględniać możliwości budżetu gminy.

3. Wpływ regulacji ustawowych na rynek pracy.

Wejście w życie ustawy nie spowoduje skutków związanych z rynkiem pracy.

4. Wpływ ustawy na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Wejście w życie ustawy nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki.

5. Wpływ regulacji ustawowych na sytuację i rozwój regionów.

Wejście w życie ustawy przyczyni się do zwiększenia warunków bezpieczeństwa osób kąpiących się i uprawiających sporty wodne, co w dalszej perspektywie może przełożyć się na rozwój turystyki w regionach.

6. Konsultacje społeczne.

W ramach konsultacji społecznych, projekt ustawy powinien być przekazany Instytutowi Meteorologii i Gospodarki Wodnej (IMGW), Wodnemu Ochotniczemu Pogotowiu Ratunkowemu (WOPR), Mazurskiej Służbie Ratowniczej (MSR), Polskiemu Towarzystwu Turystyczno-Krajoznawczemu (PTTK), a także Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego. Stosownie do dyspozycji płynącej z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414) projekt ustawy powinien być umieszczony na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji.